

Sygn. akt III USK 518/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania Zakładu Opieki Zdrowotnej Nr w R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie
z udziałem A. K., B. K., J. C., M. K., M. W., P. M.
o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 18 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 540/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwoty po 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 540/19 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację odwołującego się Zakładu Opieki Zdrowotnej Nr [...] w R. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z 17 maja 2019 r., sygn. akt IV U 649/18, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie z 9 marca 2018 r. Decyzjami z 9 marca 2018 r. nr: [...], [...]1, [...]2, [...]3, [...]4 wydanymi z urzędu Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie powołując się na przepisy art. 83 ust. 1 pkt 1 w

związku z art. 4 pkt 2 lit. a, art. 8 ust. 1 i 2a, art. 18 ust. 1a i art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. - o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz.266), oraz przepisy art. 79 ust. 1 i art. 81 ust. 1. 5, i 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. - o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stwierdził ile wynosi podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne dla:

- J. C. za okres od stycznia 2014 r. do października 2014 r.
- M. K. za okres od stycznia 2014 r. do października 2014 r.
- A. K. za okres od lutego 2014 r. do grudnia 2014 r.
- B. K. za okres od maja 2014 r. do grudnia 2014 r.
- P. M. za okres od stycznia 2014 r. do kwietnia 2014 r. z tytułu zatrudnienia

u płatnika składek Zespołu Opieki Zdrowotnej nr [...] w R..

W odwołaniu od każdej z zaskarżonych decyzji pełnomocnik ZOZ nr [...] w R. wnosił o zmianę decyzji i ustalenie, że każda z osób objętych decyzją w okresie szczegółowo wymienionym w decyzji nie podlega ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik ZOZ nr [...] w R. oraz, że ZOZ nr [...] w R. nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne osób, które zawierały umowy z K.. W uzasadnieniu odwołań pełnomocnik zarzucał, że organ rentowy nieprawidłowo interpretuje przepis art. 8 ust. 1 i 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz, że stanowisko organu rentowego jest sprzeczne z interpretacją tego przepisu dokonaną przez Ministerstwo Zdrowia oraz Ministerstwo Rodziny Pracy i Polityki Społecznej. Podnosił, że osoby będące adresatami zaskarżonych decyzji z tytułu realizacji umów o świadczenie usług zdrowotnych zawartych z K. podlegają ubezpieczeniom społecznym jako osoby prowadzące działalność gospodarczą - prywatną praktykę lekarską, a w związku z tym realizując te umowy nie mogą być traktowani w zakresie ubezpieczeń społecznych jako pracownicy ZOZ nr [...] w R..

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od każdej z zaskarżonych decyzji i podtrzymał stanowisko, że zgodnie z przepisem art. 8 ust. 2a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, dla osób które są adresatami decyzji, płatnikiem składek na ich ubezpieczenie społeczne również od przychodów, które te osoby uzyskiwały z tytułu wykonywania umów zawartych z K., jest ich macierzysty zakład pracy to jest ZOZ nr [...] w R.,

bowiem pracownicy ZOZ nr [...] w R. realizując umowy zawarte z K. faktycznie wykonywali prace na rzecz własnego pracodawcy. Organ rentowy powołał się przy tym na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone między innymi w wyroku z 27 kwietnia 2017 r., I UK 182/16 i z 21 września 2017 r., I UK 370/16.

Wyrokiem z 17 maja 2019 r., sygn. akt 649/18 Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił odwołanie od każdej z zaskarżonych decyzji oraz zasądził od Zespołu Opieki Zdrowotnej Nr [...] w R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie kwotę 5.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 8 § 1 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 17 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 83 § 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 8 § 1 i art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako niezasadną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że w świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy nie budzi wątpliwości, że zatrudnieni A. K., B. K., J. C., M. K. i P. M. w ramach zawartych z „K.” umów zlecenia wykonywali zasadniczo tę samą pracę jaką świadczyli w ramach pracowniczego zatrudnienia na rzecz odwołującego się, nadto przy użyciu sprzętu i aparatury swego pracodawcy, które to elementy przy występującej w prawie ubezpieczeń społecznych szerokiej konstrukcji pojęcia pracownika, a także swoistego dla tej regulacji uznania „działania na rzecz pracodawcy”, oderwanego od istnienia określonej więzi prawnej, a odnoszącego się jedynie do istniejącego stanu faktycznego, w którym pracodawca jest ostatecznym beneficjentem rezultatu pracy - stanowić musiało wypełnienie w pełni dyspozycji art. 8 ust. 2 a ustawy systemowej.

W zakresie zarzucanych w apelacji naruszonych przepisów prawa materialnego Sąd Apelacyjny podkreślił, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych niewątpliwie ma w niniejszej sprawie zastosowanie. W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy prawidłowo stwierdził, że zaistniałe okoliczności faktyczne w pełni uzasadniają zastosowanie wobec apelującego art. 8

ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz stwierdzenie, że jest on płatnikiem składek w stosunku do ubezpieczonych A. K., B. K., J. C., M. K. i P.M. z tytułu zawartych umów przez ubezpieczonych z K. i tym samym jest obowiązany do ustalenia podstawy wymiaru składek również z przychodów uzyskanych przez w/w ubezpieczonych z tego tytułu. Stąd też wbrew twierdzeniom apelacji w sprawie nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. W tym zakresie Sąd odwoławczy w pełni zaakceptował zaprezentowaną przez Sąd pierwszej instancji w odniesieniu do niniejszego stanu faktycznego wykładnię ww. przepisów.

Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się w sprawie naruszenia art. 8 § 1 i art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zdaniem Sądu drugiej instancji zarówno organ rentowy jak i Sąd pierwszej instancji działały zgodnie z prawem i w oparciu o prawidłowo zastosowane przepisy prawa.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, które sprowadza się do udzielenia odpowiedzi na pytanie: „Czy w świetle art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego dopuszczalne jest nałożenie przez organ rentowy jako organ administracji publicznej, na pracodawcę, którego pracownik zawarł umowę cywilnoprawną z osobą trzecią, na podstawie której to umowy świadczy pracę na rzecz swojego pracodawcy, obowiązku ustalania, obliczania, potrącania i terminowego odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne od przychodu uzyskanego przez jego pracownika z tytułu świadczenia pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z osobą trzecią, w drodze rozszerzającej wykładni art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jeżeli organ rentowy stosuje niejednorodną praktykę orzekania w sprawach o tej samej podstawie faktycznej i prawnej?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

- 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania;
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 3) zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie

prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w świetle art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczeni emerytalne i rentowe, oraz chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 2 września 2009 r., II UZP 6/09, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46 oraz wyrok z 11 maja 2012 r., I UK 5/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117), a teza ta jest aktualna także w stosunku do pracowników wykonujących taką pracę na podstawie umowy zlecenia

(por. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, LEX nr 577824; z 22 lutego 2010 r., I UK 259/09, LEX nr 585727 oraz z 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy, w tym na wykonywanie pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która wymienioną umowę zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r., I UK 323/13, OSNP 2015 nr 5, poz. 68). Praca wykonywana na rzecz pracodawcy to praca, której rzeczywistym beneficjentem jest pracodawca, niezależnie od formalnej więzi prawnej łączącej pracownika z osobą trzecią. Oznacza to, że bez względu na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju działalności prowadzonej przez pracodawcę i osobę trzecią, wystarczającą przesłanką zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest korzystanie przez pracodawcę z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika, wynagradzanego przez osobę trzecią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią. Z punktu widzenia przepływów finansowych, to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2017 r., II UK 693/15, LEX nr 2238708). W wyroku z 13 lutego 2014 r., I UK 323/13, Sąd Najwyższy wskazał, że nie można przyjąć, iż pracodawcy nie obciążają skutki finansowe w postaci obowiązku częściowego pokrycia, z własnych środków, kosztów składek na obowiązkowe ubezpieczenia pracownika, wynikające z korzystania - z pominięciem zasad reglamentacji czasu pracy - z efektów pracy świadczonej na rzecz pracodawcy w ramach dodatkowej umowy cywilnoprawnej zawartej z pośrednikiem. Dla uniknięcia lub złagodzenia tych skutków pracodawca - zlecając osobie trzeciej (zleciennodawcy pracownika) wykonanie określonych usług - powinien skalkulować, że będzie na nim ciążył obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne pracownika. W uchwale z 2 września 2009 r., II UZP 6/09,

Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że ponieważ stosownie do art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przychód z tytułu umowy, o której stanowi art. 8 ust. 2a tej ustawy, jedynie „uwzględnia się” w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy, pracodawca może dokonać ich potrącenia ze środków pracownika uzyskanych u niego. Nie można zaś kwalifikować jako naruszenia konstytucyjnych gwarancji w zakresie ochrony danych osobowych oraz obrazy dóbr osobistych sytuacji zasięgania wiedzy o przychodach pracownika dla realizacji ustawowych obowiązków podmiotu zwracającego się o takie informacje (w tym przypadku - obowiązków płatnika składek, określonych w przepisach ustawy systemowej). Pracodawca ma prawo domagania się tego rodzaju informacji przede wszystkim od samego pracownika w ramach trójstronnego stosunku ubezpieczeń społecznych łączącego ubezpieczonego, płatnika składek oraz organ rentowy. Funkcjonowanie tego stosunku wiąże się między innymi ze spełnieniem przez płatnika nałożonych nań przez ustawodawcę zadań w zakresie obliczania i opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenia pracownika, także pracownika, o jakim mowa w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266 i z 24 września 2015 r., I UK 490/14, LEX nr 1854103).

Sąd Najwyższy w wyroku z 13 lutego 2014 r., I UK 323/13 (OSNP 2015 nr 5, poz. 68) przyjął również, że użyty w art. 4 pkt 2a ustawy systemowej termin „pracodawca” należy pojmować w znaczeniu, jakie nadaje mu art. 3 k.p., uznający za pracodawcę osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną, nawet nieposiadającą osobowości prawnej, jeśli zatrudnia ona pracowników. Tak zdefiniowany pracodawca jest z mocy art. 4 pkt 2a ustawy systemowej płatnikiem składek dla wszystkich pracowników w rozumieniu tego aktu, a zatem także tych, o których stanowi art. 8 ust. 2a tej ustawy, w tym dla pracowników pozostających z nim w stosunku pracy i jednocześnie wykonujących na jego rzecz pracę w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią. Umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej nie stanowią bowiem samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika, ani nie powodują powstania zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. Norma art. 8 ust. 2a - przez wykreowanie szerokiego pojęcia

„pracownika” - stworzyła szeroką definicję pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Tytułem tym jest łączący pracodawcę z pracownikiem stosunek pracy oraz dodatkowo umowa cywilnoprawna zawarta przez pracownika z pracodawcą lub zawarta z osobą trzecią, ale wykonywana na rzecz pracodawcy. W uzasadnieniu tego wyroku wskazano też, że dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą. W przypadku takich pracowników podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 4 pkt 9 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej), uzyskany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy i wspomnianych umów cywilnoprawnych (art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 tej ustawy), zaś obowiązek obliczania, rozliczania i przekazywania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych spoczywa na pracodawcy jako płatniku (art. 17 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 2a ustawy systemowej).

Pracownik wykonujący pracę na rzecz swojego pracodawcy na podstawie umów cywilnych zawartych z osobą trzecią podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik (art. 8 ust. 2a ustawy systemowej) i na tym wyczerpuje się podleganie przez niego ubezpieczeniom społecznym. Ugruntowany jest zatem w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że sprawa o opłacenie przez pracodawcę składki w wysokości równej obciążeniu umowy o pracę i zlecenia wykonywanego na rzecz tego pracodawcy nie dotyczy objęcia ubezpieczeniem, lecz składki, gdyż przedmiotem postępowania jest jedynie ustalenie właściwej kwoty jej podstawy wymiaru (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2016 r., II UZ 10/16, LEX nr 2290405; z 21 kwietnia 2015 r., II UZ 8/15, niepublikowane i z 19 sierpnia 2015 r., II UZ 14/15, niepublikowane oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266; z 11 maja 2012 r., I UK 5/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117; z 8 lipca 2015 r., II PK 282/14, OSNP 2017 nr 6, poz. 66; z 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13, niepublikowane i z 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, niepublikowane). W orzecznictwie

Sądu Najwyższego wyjaśniono także, że pracodawca jest płatnikiem składek pracowników pozostających z nim w stosunku pracy i jednocześnie wykonujących na jego rzecz pracę w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią (tak wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jurydycznego wyводу, który przekonywałby, że dotychczasowy bogaty dorobek orzecznictwa i piśmiennictwa jest niewystarczający z punktu widzenia przedmiotu sprawy, w której została złożona niniejsza skarga kasacyjna. Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając, że ciężar wykazania przyczyn kasacyjnych spoczywa na stronie skarżącej, a Sąd Najwyższy - orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - bada jedynie wniosek i jego motywy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bez wnikania w ocenę zasadności podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13 i z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepublikowane).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[as]